

SZÚCS LÁSZLÓ

Pályázattól pályázatig

Csikszeredától Miskolcig, Kolozsvártól Budapestig a magyar nyelvterület számos vidékéről gyűltek össze néhány hete fiatalok – egyetemisták, főiskolai hallgatók – a révkomáromi Selye János Egyetem egyik előadótermében. Az köti össze őket, hogy valamennyien szépírással próbálkoznak, még hozzá biztató eredménnyel, hiszen annak a Kortárs hangon elnevezésű nemzetközi pályázatnak voltak a díjazottjai (nem ritkán visszatérően), amelynek szervezője, ötletadója, lelke, mindenese Jónás Zoltán, az egri Eszterházy Károly Főiskola munkatársa. Ő az, aki évről évre egy-egy új színhelyen, egyetemi központban (2015-ben például a nagyváradi Partiumi Keresztény Egyetemen) gyűjti egybe – díjazás mellett egy kis műhelymunkára is – azokat, akik versben vagy prózában megszólalva próbálják megtenni az első lépéseket egy reménybeli irodalmi, írói pályán. Az összegyűlt anyag javából minden esztendőben igényes antológiát is közreadnak. (A Várad folyóirat úgy kerül a képbe, hogy pozsonyi és kolozsvári kollégákkal idén részt vállaltunk az anyag zsűrizésében, különdíjjal is elismerve az általunk legjobbnak tartott mű kvalitásait. E lapszámunkban a szervezők kérésének megfelelően publikálunk is három pályázót, egy erdélyi és két magyarországi írásaiból.)

Kis közzjáték, a schengeni térséghez tartozás megtapasztalása: a díjkiosztó előtt egy kellemes révkomáromi teraszra kiülve zsűritársammal meg is feledkeztünk arról, hogy már nem Magyarországon járunk, s az elfogyasztott kávé és pohár sör után forinttal próbáltunk fizetni, ám a pincérnő kedvesen emlékeztetett, hogy Szlovákiában már az euró használatos. Hiába, ha csak úgy átgurulsz a hídon a Duna felett, s nem kér senki semmilyen papirozt, nem kérdez senki úti célod

felől, s nem keres bús szíreket a csomagtartóban, könnyen megfeledkezel ama légiesült határról is.

Visszatérve az ifjú pályázókhoz, tehetségük mellett azt a természetességet megtapasztalni volt talán a legjobb, ahogy ilyen-olyan határokon innenről s túlról érkeve megtalálták a közös hangot, magától értetődően működött a sokat emlegetett nemzeti összetartozás, még hozzá valódi értékteremtés mentén, nem valami gügye dalocskát énekelve, kampányszerűen, politikusi áhitattól körülvéve.

Bízom benne, hogy hasonló jó érzésekkel és tapasztalatokkal adjuk majd át hamarosan a Várad és a PKE magyar tanszéke közös Tabéry-novellapályázatának okleveleit, díjait is. A megelőlegezett optimizmust erősíti, hogy a beküldési határidő lejártával több mint hatvan fiatal írásainak végigolvasása jelent örömteli elfoglaltságot az elbírálóknak, s hogy a mi felhívásunk nyomán is a Székelyföldről a Dunántúlig, Kárpátaljától a Partiumig földrajzi értelemben is érvényesül a sokféleség.